

har i en længere Aarrække vænnet sig til at leve over Ævne; og dette maa nu for alle Klassers Vedkommende være forbi. — Man siger, at Tjenestemændene i Betragtning af den Opposition, der er ført her fra Flerpartallets Side mod Regeringens Forslag, har haft en god Dag. Ja, lige saa god en Dag, som den unge Pige nar; der er omsværmet af 5 Bejlere og maaske ikke rigtig er i Stand til at skønne, hvem hun skal vælge.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Holstein har Ordet for en kort Bemærkning.

Holstein: For at der ikke skal være nogen unødvendig Misforstaaelse mellem det ærede Medlem Hr. Fraenkel og mig, vil jeg gerne have Lov til en lille korrigerende Bemærkning. Jeg har ligesom det ærede Medlem Hr. Fraenkel været Tilhænger af den Tanke, at Udenrigstjenesten burde gøres til en stor Statsfaktor, en meget større Statsfaktor, end den hidtil har været; men jeg har ligesom han været en Tilhænger af, at det burde gøres langsomt; at det burde gøres med Lempe. Der er det mærkelige ved denne Tjeneste, at under Krigen, hvor Udenrigsministeriet havde mindst dobbelt saa meget Arbejde, som det har nu, udførtes Arbejdet til almindelig Tilfredshed i alle Kredse med et langt, langt mindre Personal, end der er nu, Halvdelen af det, der er nu. Det er dog et Forhold, som gør det værd at overveje, om der ikke, hvis man havde fulgt den Fremgangsmaade, som anbefaledes fra alle Sider i Salen undtagen fra Venstres Side, kunde være sparet meget væsentlige Beløb. Jeg tror, at det ærede Medlem Hr. Fraenkel ligesom jeg havde den Tanke, at det først og fremmest gjaldt om at gøre Udenrigstjenesten mere effektiv ved kvalitativ Reorganisering af Arbejdsmaaden fremfor ved kvantitativ Forøgelse af Personellet gennem Masseudnævnelser af mere eller mindre kompetente Personer. Med Hensyn til Presseattachéerne er jeg i og for sig ikke principielt uenig med det ærede Medlem Hr. Fraenkel. Det, jeg hævdede, var blot dette, at de burde være blevet staaende paa Finansloven, saaledes at Finansudvalget havde haft det i sin Magt hvert Aar at overveje, om det nu i dette Aar var formaalstjenligt at sende Presseattachéer ud mange Steder, eller om de kun skulde udsendes nogle faa Steder eller ingen Steder, medens man ved at vedtage at gøre dem til faste Embedsmænd har sat dem een Gang for alle i Klasse med Legationssekretærer af Iste Klasse, saaledes at disse Presseattachéer nu staaer for Tur tjenstemæssigt til at

blive Gesandter. Jeg vil ikke benægte, at Presseattachéerne i Amerika maaske gør Gavn og Nytte. Jeg tror ikke, det er Tilfældet for de andres Vedkommende, og jeg har faaet det bekræftet af meget kompetente Personer i Udenrigsministeriet; men for Presseattachéens Vedkommende i Amerika, vil jeg indrømme, er der stadig Mulighed derfor til Trods for en saa horribel Artikel som den, vi saa i Gaar. En Artikel af den Art har kun een Undskyldning, hvis den er inspireret fra mere eller mindre officiel eller officios Side, og det er den, at den i hvert Tilfælde ikke er kommet fra Udenrigsministeriet, men at den er skrevet af efter Dagbladet „København“.

Bjerring: Det har glædet mig at høre de forskellige ærede Ordførere udtale sig om denne Sag; jeg har deraf faaet det Indtryk, at det Lovforslag, her er forelagt angaaende Nedsættelse af Tjenestemændenes Konjunkturtillæg, ikke vil blive vedtaget i den forelagte Skikkelse. Den eneste, der er optraadt som Forsvarer for Lovforslaget, er det ærede Medlem Hr. Søren Svendsen, alle de øvrige Ordførere har mere eller mindre taget Afstand fra de i Lovforslaget nedlagte Tanker.

Jeg kunde have Lyst til at henvende et Par Ord til det ærede Medlem Hr. Boa, som betvivlede, at Socialdemokratiets Interesse for Tjenestemændene var alvorlig. Det ærede Medlem hævdede, at til Socialdemokratiet hørte ikke saa forfærdelig mange Tjenestemænd, og derfor havde vi ingen Interesse i dette Spørgsmaal. Jeg mener ikke, at man skal forhandle dette Spørgsmaal ud fra Vælgersynspunkter; det maa være det underordnede. Hovedsynspunktet maa være dette, hvad der er ret og rimeligt. Socialdemokratiet opfatter Tjenestemændene som Lønarbejdere og ikke som noget som helst andet. Tjenestemændene har de samme Interesser som Lønarbejderne, og Socialdemokratiet har altid følt sig kaldet til at varetage Lønarbejdernes Interesser. Jeg synes ikke, at vi herinde skal underkende hinandens Motiver; man kan nu en Gang ikke granske Hjerter og Nyre og se, ud fra hvilke Motiver man har taget sit Standpunkt, men eet kan man i hvert Tilfælde se — det er saa aabenbart, at det ikke er til at tage fejl af —, og det er, at Socialdemokratiets Interesse for Tjenestemændene er det, der betyder noget. Det frisindede Landsparties Interesse for Tjenestemændene kan være saa stor, som den være vil, saa betyder den i Realiteten ikke ret meget. Den Gang det frisindede Landsparti hed